

Для вдосконалення методики обліку ЗВВ пропонуємо облік здійснювати за окремими статтями з визначенням у складі 91 рахунку субрахунків наступного змісту:

911 – витрати на утримання та експлуатацію виробничого обладнання;

912 – витрати на утримання та експлуатацію майстерень, цехів та ін.

виробничих підрозділів;

913 – транспортні витрати;

914 – витрати, пов'язані з управлінням виробництвом;

915 – витрати на обслуговування виробничого процесу.

Таким чином запропоновані рекомендації дозволять підвищити рівень аналітичності та оперативності прийнятих управлінських рішень відносно ЗВВ.

Література:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати». Наказ Міністерства фінансів України № 318 від 31 грудня 1999 р. (із змінами і доповненнями)
2. Удосконалення аналітичного обліку витрат як один із факторів покращання фінансових результатів діяльності. – Режим доступу: <http://www.br.com.ua/referats/Buhoblik/17595-1.html>
3. Організація обліку непрямих витрат на підприємствах / І.М. Бабін. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Chem_Biol/Vsnaу/2011_1/24Chudac.pdf

Гошуляк В.В., Петрова Л.С.

Проблеми обліку та управління розрахунками з покупцями та замовниками

Вирішення питання обліку розрахунків з покупцями та замовниками завжди являється актуальним, адже фінансовий стан підприємства значною мірою залежить саме від наявності та ефективного управління цим видом заборгованості. У процесі фінансово-господарської діяльності у підприємства постійно виникає потреба проведення розрахунків зі своїми покупцями та замовниками. Відвантажуючи вироблену продукцію, підприємство, як правило, не отримує гроші негайно, тобто воно кредитує покупців. Тому важливим завданням є ефективне управління розрахунками з покупцями і замовниками, спрямоване на оптимізацію загального її розміру та забезпечення своєчасної оплати боргу.

Проблеми обліку розрахунків з покупцями і замовниками вивчають як зарубіжні вчені, так і вітчизняні науковці: Лагода Т., Самвонова С., Білик М., Дерев'янко О., Басюк Т., Матицина Н., Новікова Н., Павленко О. та інші. Але це питання залишається відкритим і потребує подальшого дослідження.

При визначенні дебіторської заборгованості у зарубіжній та вітчизняній практиці не існує осібливих відмінностей. Єдиного визначення дебіторської заборгованості МСФО не дає. Проте його можна сформувати з інформації, приведеної в МСФО 1 «Представлення фінансової звітності», МСФО 8 «Чистий прибуток або збиток за період, істотні помилки і зміни в обліковій політиці», МСФО 11 «Будівельних контрактів», МСФО 18 «Дохід» і МСФО 39 «Фінансових інструментів: визнання і оцінка», де дебіторська заборгованість – це фінансовий актив, який є контрактним правом отримувати грошові кошти або коштовні папери від іншого підприємства [1].

У вітчизняній практиці визначення дебіторської заборгованості приведене в П(С) БУ 10 «Дебіторська заборгованість», згідно з яким дебіторська заборгованість – сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату [2].

В Україні вирішення сучасних проблем обліку розрахунків із дебіторами пов'язане з необхідністю приведення нормативно-правових актів з бухгалтерського обліку та фінансової звітності у відповідність з Міжнародними стандартами фінансової звітності. Класифікація дебіторської заборгованості, яка запропонована діючим в Україні Планом рахунків і Стандартом 10 «Дебіторська заборгованість» є суперечливою та не повністю задовольняє потреби користувачів при складанні фінансової звітності. Тому з метою групування дебіторської заборгованості доцільно створити єдиний класифікатор з визначеними параметрами, які б врахували мету класифікації, якісні характеристики дебіторської заборгованості та користувачів інформації. Застосування даного класифікатора сприятиме формуванню якісної бухгалтерської інформації для контролю, аналізу та управління залежно від конкретних потреб користувачів.

Наближення П(С)БО до Міжнародних стандартів сприятиме покращенню обліку дебіторської заборгованості, таким чином облік розрахунків з покупцями вийде на новий рівень обліку, що позитивно вплине на розвиток підприємств, у яких існують проблеми обліку дебіторської заборгованості.

У країнах з більш розвинutoю економікою важливу роль у врегулюванні відносин між постачальником та покупцем забезпечують банки, які виступають посередниками. Це посередництво дає змогу підприємствам скорочувати період обертання дебіторської заборгованості, що в свою чергу вивільнює грошові кошти для розвитку та ефективності роботи підприємств.

Так як у вітчизняній практиці факторингові послуги ще не отримали значного розповсюдження, проблеми управління дебіторської заборгованості вирішують самі підприємства.

До пріоритетних напрямів управління дебіторською заборгованістю вітчизняних підприємств відносять [3]:

- організація повного та достовірного обліку дебіторської заборгованості підприємства і перенесення облікових даних до його звітності;
- аналіз структури та динаміки дебіторської заборгованості підприємства в попередніх періодах;
- оптимізація структури дебіторської заборгованості підприємства;

- визначення кола потенційних дебіторів та суворе планування дебіторської заборгованості підприємства на майбутні періоди;
- постійний моніторинг дебіторської заборгованості;
- визначення можливості застосування кредитної політики щодо окремих покупців продукції та формування її принципів і умов;
- прискорення процесу погашення дебіторської заборгованості за допомогою сучасних форм її рефінансування;
- здійснення ефективного контролю за формуванням та погашенням дебіторської заборгованості підприємства та розрахунок розміру резерву сумнівних боргів.

Дотримуючись цих пріоритетів підприємство зможе працювати більш ефективно.

Література:

1. Голов С. Ф., Костюченко В. М. Бухгалтерський облік і фінансова звітність за міжнародними стандартами.– 2-ге вид., перероб. і доп.– Х.: Фактор, 2008.– 1008с
2. Положение (стандарт) бухгалтерского учета 10 «Дебиторская задолженность» (утверждено приказом Министерства финансов Украины № 237 от 08.10.1999 г., зарегистрировано в Министерстве юстиции Украины № 725/4018 с изменениями и дополнениями).
3. Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» от 16.07.1999 г. № 996-XIV.

Звягінцева М.А., к.е.н. Яценко М.С.

Проблеми обліку основних засобів

На сьогоднішній день основні засоби функціонують у виробничих та невиробничих сферах різних підприємств. Останнім часом облік їх дещо ускладнився, а ряд проблем негативно впливають на процес управління виробництвом, знижуючи ефективність використання їх.

Однією з головних є проблема визначення основних засобів. Так, відповідно до П(С)БО 7 основні засоби – це матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів чи надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) [1].